HÍRMONDÓ

250 1753-2003

A Nyíregyházi Evangélikus Gyülekezet hírei

„ Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy.” (Ézs.43,1)

XII. évf. 10-11. szám
2003. október-november

Mink legyen az Ország

„Ha a jót elfogadtuk az Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk.” (Jób.2, 10)

Jób története példát ad számunkra a hűséges, istenfélő életre. Isten maga vall arról, hogy az ő szolgája „feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent és kerüli a rosszat.” Csak jót mond Isten szolgájáról, akit megáldott, vezetett életében. Ezért a látható gondoskodásért, jólétért, Jób hálás Teremtőjének.

Tudja, hogy amije csak van, azt mind az Istennek köszönheti. Gazdagsága, boldog családi élete, egészsége Isten ajándéka.

Jóbnak ez az istenközpontú szemlélete példa számunkra. Nem magunknak, tehetségünknek, vagy erőknek köszönhetjük életünk haladását, hanem egyedül az Istennek. A mai törekvő, énközpontú világunkban merész, de igaz állítás: Istentől származik minden jó és tökéletes ajándék.

De Isten engedi a rosszat és tragédiákat is ez egyén és a nemzet életében. A történelem Urának különös útja és eszközei vannak arra, hogy a szomorú, tragikus, váratlan eseményeken keresztül megvizsgálja és megpróbálja az ember hitét. Vajon hűséges marad –e Isten embere a bajban? Hamis az a gondolat, hogy az istenfélő embert nem érheti baj, csapások sorozata. Jób története ismét tanít minket: a keresztény embert, nemzetet is elérhet „balsors”, tragédia, de mindezek mögött ott áll az életet megvédő Isten.

A rosszra, a bajra lázadással, ellenkezéssel válaszolunk. Egy fiatalassszony nehéz szülése után hálásan vette kezébe Isten ajándékát, a gyermekét. Az öröme nemsokára szomorúsággá változott, mert megtudta, gyermeke gyógyíthatatlan betegségben szenved. Isten ellen fordult. Orvostól orvosig járt, de a legnagyobb Orvost

még imádságban sem kereste fel. Két év múlva meghalt gyermeke. Istent kegyetlenséggel vádolta az asszony és végleg hátatfordított az Istennek.

Jób feleségének is ez volt a kérése, miután férje elvesztette gazdagságát, gyermekeit és egészségét: „Átkozd meg az Istent és halj meg!”

Jób azonban tudta, hogyha mindene is elveszlik a földön, de az Istennel való kapcsolatában hű marad, akkor a Mindneható mindenre képes. A rosszat is jóra tudja felhasználni.

Az Istenhez való hűségünket és szeretetünket nem szabad, hogy befolyásolják emberi körülmények, egyéni vagy közösségi tragédiák, betegség vagy halál. Isten pótolni tudja mindazt, amit elvesz az embertől. Nekünk el kell engednünk a kezünkből mindent, hogy megtanuljunk Isten tenyerén élni. „Jóhír, nő, család, jószág, test, világ veszhet – vihetik veszendő kincseink – mienk az marad az Ország.” ÉKV.256,4vsz.)

Jób története útmutatást ad a jóban, de a balsorsban is: a jót és a rosszat is az Isten kezéből kell elfogadnunk. Nem szabad fellázadnunk, megtagadnunk az Istent, ha nem úgy sikerülnek dolgaink, ahogyan azt elterveztük. Az Istennek csodálatos útjai vannak, de azokat elrejti az ember elől. Csak útólag jön rá az ember arra, hogí „ mindaz amit tesz az Isten, az mind jó nekem”.

Isten adjon nekünk hűséges életet, hogy mink legyen az Ország.

Tóth Attila

Lelkészi pályámról

A nyíregyházi evangélikus gyülekezetben nőttem fel. Itt részesültem a keresztség szentségében, és 1977-ben itt kaptam megerősítést hitemben a konfirmáció által. A teológiai tanulmányaimat a budapesti Teológiai Akadémián (Hittudományi Egyetem) végeztem 1982-1988 között. Teológiai tanulmányi időm alatt behívtak katonának, és Lenti laktanyájában töltöttem 18 hónapot. 1988 július 2-án avatott lelkésszé Nagy Gyula püspök a kelenföldi templomban.

Az első szolgálati helyem Eger híres városába vezetett. Egy kisvárosi gyülekezet pásztora lehettem 1988. szeptemberétől 1993 januárjáig. Isten szolgájaként vittem az örömhírt 30 km-es körzetben Heves megyében élő szórvány evangélikusságnak A Mátra és a Bükk hegyi falvait járva megszerettem a hegyeket és a völgyeket, a sok nehézséggel küszködő falusi embereket, és az Egerben élő kis evangélikus közösséget.

Isten és emberek hívásának engedelmeskedve a szegedi evangélikus gyülekezetbe kerültem 1993 január végén. Hét évig szolgáltam a nagyvárosban. A papformáló gyülekezetnek sokat köszönhetek. Itt mélyedhettem el a teológia tudományának művelésében. Az erlangeni Teológiai Fakultáson eltöltött két hónap áldásait a nagyvárosi szétszórtságban élő evangélikusok között kamatoztathattam. A lelkészi

szolgálat minden területe jelen volt ebben a gyülekezetben: kórházlelkészi szolgálat, gyülekezeti hitoktatás, ifjúsági munka, egyetemisták között végzett lelkipásztori munka, nyugdíjas-otthonban lelkigondozás és istentisztelet, szórványmunka, újságszerkesztés és kiadás, ökumenikus dialógus kiépítése és tartása a történelmi-és szabadegyházakkal. 50 fő számára nyugdíjas napközi otthont létesítettünk az idős korú emberek számára.

1999 őszén Isten Nógrádi evangélikus egyházmegye legdélebben fekvő gyülekezetébe vezetett Egyházasdengelegre. A kis-és nagyvárosi gyülekezeti szolgálat után Isten tanítása életemben egy kis falusi gyülekezetben folytatódott. Négy évig szolgáltam a dél-nógrádi evangélikus „végvárban", és az Erdőtarcsai és Herédi Leánygyülekezetekben. A sziráki anyagyülekezetben helyettesítő lelkészi szolgálat láttam el. Örömmel tanítottam hittant az óvodában és az iskolában.

A dengelegi iskolában az éneklés szeretetére is nevelem a falú összes gyermekét.

2003 augusztusában a Várpalotai Evangélikus Egyházközség meghívott és megválasztott lelkészének. Ez év szeptember 1-től a Bakony lábánál fekvő Várpalotán szolgálok.

39 éves vagyok, 15 éve élek boldog házasságban. Isten két gyermekkel áldott meg bennünket, akik a várpalotai várkerti ált. Iskolában tanulnak. Feleségem a helyi kórház újszülött-osztályán dolgozik nővéri állásban. Szeretünk mindannyian sportolni: télen síelni, nyáron kirándulni és úszni, biciklizni és focizni.

Zenét és irodalmat kedvelő ember vagyok. Gyakran szolgálok családomban és a gyülekezetemben az igehirdetés mellett a muzsika hangjaival, gitárral, hegedűvel és szaxofonnal. A komolyzenét és az igényes könnyűzenét egyaránt szeretem.

Szívesen foglalkozom a teológiával. A teológia tudományágai közül leginkább az újszövetségi teológia területe érdekel.

Családomban örömmel és békességgel élek Isten vezetése alatt. A konfirmációkor kapott ige sokszor adott erőt próbákkal teli életemben. Az Isten mindig felemelt, erőt és új életet adott. Ezért hálával és örömmel szolgálok neki.

Várpalota, 2003.10.17.

520 éve született reformátorunk

A FIATAL LUTHER VALLOMÁSAI A SZENTÍRÁSRÓL

1483. november 10-én született *Luther Márton* Eislebenben, ahol másnap, november 11-én, *Márton* napján keresztelték meg. Ez évben – *a Biblia olvasásának az esztendejében* – saját szavainak a felidézésével gondoljunk reformátorunkra, aki már fiatal korában is nagy vágyakozással olvasta a Szentírás üzenetét. Ez volt az alapja és a kezdete annak a folyamatnak, amely során 1517. október 31-én, a wittenbergi vártemplom kapujára kiszegezte 95 tételét. Tudjuk, hogy ezekben a hittételekben azt a bibliai igazságot hirdette, hogy a bűnbocsánat egyedül Istennek kegyelmi ajándéka. Így kezdődött a reformáció…

„Ifjúkoromban, az 1500-as évek elején senki sem olvasta a Szentírást, úgyhogy mindenki előtt ismeretlen volt. A prófétákat se nem ismerték, se nem értették. Például én húszesztendős voltam már, de Bibliát még nem is láttam. Abban a hitben éltem, hogy a vasárnapi prédikációs könyvekben megírt szentírási részeken kívül nem is létezik evangélium és epistola. Egyszer aztán a könyvtárban találtam egy Bibliát…

Az erfurti egyetem könyvtárában láttam először a Szentírást. Olvasni kezdtem Sámuel könyvénél, de megszólalt a csengő s előadásra kellett mennem. Nagy kedvem lett volna elolvasni az egész könyvet, de akkor nem volt rá alkalmam.

Amikor diákkoromban a Biblia kezembe került, Sámuel anyjának történetét olvastam. Nagyon tetszett a könyv s arra gondoltam, milyen boldog leszek, ha valamikor nekem is lesz ilyen könyvem.

Amikor szerzetbe léptem és mindent elhagytam, kétségbeesve önmagam felől, a Szentírást óhajtottam. Itt a szerzetesek egy vörös bőrbe kötött Bibliát adtak a kezembe. Hamarosan annyira otthonossá lettem benne, hogy tudtam lapról lapra hol mi van és ha egy mondást idéztek, azonnal tudtam az első pillanatban, hogy hol van megírva… Nem is tetszett nekem akkor semmiféle más tanulmány, mint a szentírási tudományok. Borzasztó undorral tanultam a fizikát, közben pedig égett a lelkem, hogy mikor térhetek vissza a Bibliához.

Erfurtban szorgalmasan olvastam a Szentírást. Egy-egy nagyfontosságú ige uralkodott néha egész napon át minden gondolatom felett. Főképp a fontosabb prófétáknál vannak olyan igék – jóllehet nem értettem még őket – , melyekre még ma is emlékszem. Ilyen például Ezékielnél: „Nem gyönyörködöm a hitetlen halálában.” (33,11)

Később természetesen, amikor azt olvastam, hogy az igaz ember hitből él (Róm. 1,17) és emellett még Augustinus iratait is átnéztem, egyszerre megörvendeztem. Amikor felismertem, hogy Isten igazsága nem más, mint könyörületesség, mellyel minket igazaknak számít, ebben kaptam meg a segítséget.

„Igaz” és „Isten igazsága” ezek az igék villámcsapásként hatottak lelkiismeretemre. Megborzadtam, amikor hallottam őket. Ha Isten igazságos, akkor büntetnie kell. De amint egyszer ebben a toronyszobácskában tépelődtem ezek fölött az igék fölött: „Az igaz ember hit-

ből él" (Róm. 1,17) és „Isten igazsága", Isten kegyelméből ezt gondoltam: Ha nekünk, mint igazaknak, hitből kell élnünk, és ha Isten igazsága minden hívőnek üdvösségére van, akkor az nem lehet a mi érdemünk, hanem csak Isten irgalmassága. Mert Isten igazsága az az igazság, mellyel minket Krisztus által igazzá tesz és megvált. Így ezeket az igéket megszerettem. A Szentírás értelmét ebben a toronyban tette világossá előttem a Szentlélek.
Most kezdtem megérteni, hogy ennek az igének: az evangéliumban Isten igazsága jelentetik ki, az az értelme, hogy ti. ez az igazság elfogadott (passiv) igazság, mellyel minket a kegyelmes Isten igazzá tesz a hit által, amint megíratott: „Az igaz ember hitből él.".
Ekkor úgy éreztem, mintha teljesen újjászülettem volna s mintha tárt kapukon át magába az Édenkertbe léptem volna be. Erre előttem az egész Szentírás más értelmet nyert."

(Az idézetek forrása: *Virág Jenő:* DR. LUTHER MÁRTON ÖNMAGÁRÓL, 3. kiadás; 26, 27, 34, 42, 71, 72, 74. oldalak)
Válogatta: G. A.

Az igehirdetők ébresztője

Túróczy Zoltán – aki most 110 éve, 1893. október 23-án született Arnóton – nemcsak általánosságban volt az ébredés embere és élenjáró munkása egyházunkban. Isten különleges módon rábízta a lelkészek ébresztését. Felrázó módon szembesítette lelkésztársait is az élő Istennel, a bűnkérdéssel és a bűnösök Megváltója iránti személyes hit igényével. Hiszen „szakértőként" senki sem fog bejutni a mennybe, Isten örök országába: mi, lelkészek sem! A személyes hitre jutás és hitben való megújulás, az Úrral való kapcsolat elmélyülése – mind az üdvösségünk, mind a szolgálatunk tekintetében – számunkra is elengedhetetlen. Rutinos „papi" beszéd és viselkedés helyett arra van szükség, hogy Krisztus benső ismerete, a kegyelem személyes elfogadása és bizonyossága hassa át maguknak az igehirdetőknek a lényét és szolgálatát.

Isten Szentlelke munkálkodásának megrendítő csodája lehetett az, ahogyan azután – jelentős mértékben Túróczy Zoltán tevékenysége révén – az evangélikus lelki ébredés a lelkészek és más egyházi munkások ébredésén keresztül elevenítette és termékenyítette meg egyházunk életét. Az első evangélikus lelkészevangélizációt még nyíregyházi püspökké választása előtt tartotta Túróczy Zoltán. A „Lelkipásztor" szerkesztőségének rendezésében került erre sor, 1938 augusztusában a Balaton partján. Közel kilencvenen vettek részt ezen az evangelizációs konferencián, a dunántúli egyházkerület pedig könyvalakban is kiadatta az előadások és áhítatok anyagát. A könyv ajánló soraiban ezt írhatta le az igehirdetők ébresztője:

„Mikor mindez hallható volt, tetszett Istennek, hogy életet teremtő felséges igéjét belealázza ezeknek a mondatoknak szolgai formájába s így a hallásukból hit támadjon. Könyör-

göm Hozzá s tudom, hogy velem könyörögnek mindazok is, akik hallgatói voltak ez igéknek, támasszon hitet az olvasásukból is."

Nem tudom, milyen sokan vannak azok, akiknek az életében Isten beteljesítette ennek a régi imádságnak a meghallgatását, de azt tudom, hogy ennek az imádságnak egyik meghallgatása az én hitem és szolgálatom is. Magam nem ismerhettem személyesen Túróczy Zoltánt (Isten különös ajándéka és elfedező szeretete nyilvánult meg abban, hogy D. Ordass Lajost viszont személyesen ismerhettem, többször meglátogathattam, s máig őrizhetem felavatásomra – másfél hónappal halála előtt – írt levelét), de hitrejutásom idején – Pietilä: „A bűn mardosása és az Isten békessége" c. könyvecskéje mellett – Isten Lelkének döntő eszköze volt számomra Túróczy püspök úr könyvalakban olvasott evangélizációja is a samáriai asszony történetéről, akit Jézus nem hagyott kitérni a bűnei beismerése elől… Egész lelkészi szolgálatomra vonatkozóan pedig, az indulástól kezdve mindmáig, meghatározó jelentőségű lett az a bizonyos első lelkészevangélizáció, amely „Én a prófétákra támadok" címmel jelent meg. Hadd álljon most itt ebből a könyvből egy ma is rendkívül aktuális, lelkiismeretünket Isten igéjének erejével ébresztő, hosszabb idézet!

Adámi László

Túróczy Zoltán: „Én a prófétákra támadok" (63-64. oldal)

Ha ártalmatlannak tart bennünket a Sátán, az azért van, mert arra a meggyőződésre jutott, hogy több bennünk a szeretet az emberek iránt, mint az Isten iránt. A tapintat és az elővigyázat bálvánnyá lett nálunk, éppen ezért letompítjuk az Ige provokáló élét, elmélkedéssé limonádésítjuk a harci riadót, elhallgatjuk az Ige konkrét ítéletét, tehát meghamisítjuk az Igét. Minden igazi prédikáció és lelkipásztori ténykedés ítélet is. Nem az én ítéletem, hanem az Istené a bűn fölött és ha ezt nem érzi a világ, akkor az a gyanú fenyeget minket, hogy az emberek tetszését keressük.

Ha ártalmatlannak tart bennünket a világ, az azért is lehet, mert úgy látja, hogy a saját dicsőségünket keressük. Jézus előtt két út állott: Mohamednek és Krisztusnak az útja, Ő az utóbbinak útját választotta. Minden lelkipásztor előtt is ez a két út áll. Vagy dicsőségben hatalommal, karddal akar missziót végezni, vagy megy a Krisztus útján és a maga megöldöklésén át akar eljutni a Keresztig. Mohamedet és az ő tanítványait nyugodtan engedi dolgozni a Sátán, mert azok a maguk dicsőségét keresik és az ő köreit nem zavarják.

Ha ártalmatlannak tart minket a világ és annak fejedelme, az azért is lehet, mert úgy látja, hog nincs bennünk semmi missziói lendület. Elgyávult keresztyének vagyunk, nyugalomba vonult katonák, nagyszájú obsitosok, akik meséket tudunk mondani soha nem vívott háborúk győzelmeiről. A harcmezőről rég levonultunk, bezárjuk Jézust a léleknek világába és azt hisszük, hogy az emberek fel fognak hagyni bűneikkel anélkül, hogy észrevennék. Krisztus-csempészek vagyunk, akiknek nincs bátorságuk ahhoz, hogy nyíltan kiálljunk portékánkkal, hanem úgy szeretnénk selyempapírba csomagolva, vagy sziruppal leöntve beadni mondanivalónkat az embereknek. Pedig Krisztust észrevétlenül becsempészni a világba nem lehet. Minden egyház, amelyben megszűnik a missziói lendület és bátorság, fogatlan, vén oroszlánná lett, amelyet a kisgyermek is ölébe vehet, nem kell félnie tőle.

Ha ártalmatlanok vagyunk a Sátán szemében, az azért is lehet, mert nem az Istené, hanem a Sátáné vagyunk. Neki szolgálunk. Minden lelkész, aki nem azon az úton halad, amelyen az Isten a maga dicsőségét akarja szolgálni, a Sátánnak szolgál. Így érthetjük meg azt, hogy miért mondja Pál apostol: *Jaj nékem ha minden jót mondanak rólam az emberek!* Kérdezd meg magadtól, Testvérem: Vannak-e ellenségeid Krisztusért? Nem magad fogyatkozásaiért, hanem a Krisztus ügyéért! Van-e szakadás a gyülekezetben, családokban, van-e kellemetlenséged Krisztusért végzett munkádért és ha nincs, döbbenj meg: *Jaj nekem!* Ennek a világnak az a legrosszabb lelkipásztora, aki ellen nincs semmi kifogás, akivel mindenki meg van elégedve. Biztosra veheti, hogy Ura és Istene nincs vele megelégedve.

Köszönettel vesszük észrevételeiket, javaslataikat, közlésre szánt írásaikat, amelyeket vagy a Lelkészi Hivatalba, vagy az alább feltüntetett e-mail címre legyenek szívesek eljuttatni.

Kérjük a lapzárta időpontját is figyelembe venni! /a szerk./

A Hírmondó legközelebbi számának tervezett megjelenési időpontja: december 21.

Lapzárta: december 14.

Evangélikus Lelkészi Hivatal címe: Luther tér 14. Tel: 508-770 Fax: 508-777

Hivatalos órák: munkanapokon 9-17 óráig.

Szerkesztőbizottság:
Dr. Loós Tibor, Pelles Ferencné
Felelős szerkesztők: Demcsákné Balczó Ildikó, Labossa Péter
Kiadja: a Nyíregyházi Evangélikus Egyházközség
Megjelenik: havonként
E-mail: nyiregyhazi.hirmondo@lutheran.hu
Készült: OKTESZT Kiadó nyomdájában 1700 pld.-ban.